

Arrest

nr. 214 337 van 19 december 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. TERMONIA
Houtmarkt 22
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juli 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 2 juli 2015, verklaart er zich op 3 juli 2015 een eerste keer vluchteling.

1.2. Op 31 mei 2016 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

1.3. Bij 's Raads arrest nr. 177 703 van 14 november 2016 werd de voormelde beslissing van de commissaris-generaal van 31 mei 2016 vernietigd.

1.4. Op 14 augustus 2017 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

1.5. Bij 's Raads arrest nr. 197 690 van 10 januari 2018 werd de voormelde beslissing van de commissaris-generaal van 14 augustus 2017 bevestigd en werd verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.6. Op 19 maart 2018 verklaart verzoeker zich een tweede keer vluchteling.

1.7. Op 30 juli 2018 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Karman Mata, Kurram Agency, FATA (Federal Administrated Tribal Areas). U bent een sjiitische moslim.

U diende een eerste verzoek om internationale bescherming in op 3 juli 2015. U verklaarde toen dat u de taliban vreesde omwille van uw werk als chauffeur van een ngo, genaamd SRO (Society Reformer Organisation). Na het ontvangen van een dreigetelefoon en een dreigbrief zou u besloten hebben om even onder te duiken en nadien om Pakistan te verlaten. U zou naar Peshawar gegaan zijn waar u een Iraans visum regelde. Hierna nam u vanuit Lahore een vlucht naar Iran. U reisde door naar Turkije, maar bij de grens werd u tegengehouden door de Iraanse autoriteiten. Ze sloten u op, namen uw identiteitsdocumenten af en stuurden u terug naar Pakistan. U zou onmiddellijk op 2 mei 2015 terug naar Iran gereisd zijn om hierna succesvol door te reizen naar België waar u aankwam op 2 juli 2015. Ter ondersteuning van dit verzoek legde u volgende documenten voor: kopieën van uw identiteitskaart, die van uw ouders en die van uw echtgenote, kopieën van uw oude paspoort, een brief van uw ngo, klachten in verband met de werking van uw ngo, een dreigbrief van de Taliban, een brief van Anjuman-e-Hussainia, uw rijbewijs, schoolcertificaat, domiciliering, uw huwelijksakte en een Engelstalige versie met attesteringen, de vaccinatiekaarten van uw vier kinderen, een police clearance, een brief geschreven door een vriend, uw geboorteakte en een foto van uw gezin. Op 31 mei 2016 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Zo kon er om verschillende redenen geen geloof worden gehecht aan uw bewering onafgebroken te hebben verbleven in uw regio van herkomst, zijnde Kurram Agency. Bovendien slaagde u er niet in uw profiel als ngo-medewerker aannemelijk te maken, noch kon er geloof worden gehecht aan de problemen die hieruit zouden voortvloeien. U tekende beroep aan tegen deze beslissing en voegde in het kader van deze procedure nog het "Thematisch ambtsbericht positie Ahmadi's en Christen in Pakistan" d.d. november 2014 toe. Op 14 november 2016 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bovenstaande beslissing per arrest 177703. U werd op 14 februari 2017 opnieuw gehoord op het CGVS. U verwees opnieuw naar bovenstaande verklaringen. U legde geen nieuwe documenten neer. Op 14 augustus 2017 nam het CGVS opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 10 januari 2018 bevestigde de RvV deze beslissing.

Zonder het land te hebben verlaten diende u op 19 maart 2018 een nieuw verzoek om internationale bescherming in. U gaf daarbij aan dat u, bovenop de problemen die u eerder aanhaalde, een homoseksuele man bent die in deze hoedanigheid voor zijn leven moet vrezen in Pakistan. U bent van uw vrouw gescheiden in oktober 2016. U woont sinds 22 oktober 2017 bij een Belgische man met wie u graag wil huwen. Op 14 mei 2018 werd uw verzoek ontvankelijk verklaard door het CGVS.

Ter ondersteuning van dit eerste volgend verzoek legde u volgende stukken neer: een originele identiteitskaart van Pakistan (geldig van 8 januari 2018 tot 8 januari 2028), een scheidingsakte, een enveloppe en een brief van uw Belgische partner Stephan M. dd 12 juni 2018. Op 25 juni 2018 bezorgde u het CGVS opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van vluchteling, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Primo blijkt dat u volhardt in de asielmotieven die u aanbracht tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7), **terwijl deze noch door het CGVS, noch door de RvV aannemelijk werden geacht.**

Immers bleek meer bepaald dat, toen u geen identiteitsstukken wilde neerleggen, uw recent verblijf in FATA geenszins geloofwaardig was, dat u er niet voor terugschrok om vervalste documenten neer te leggen en dat bovendien uw relaas niet kon overtuigen. Dat u nu desondanks blijft beweren dat zowat alles toen klopte, met uitzondering “misschien van een aantal data” (p. 2) getuigt bezwaarlijk van een constructieve houding ten aanzien van de asielprocedure.

Secundo blijkt opnieuw dat de documenten die u neerlegt weinig toevoegen of zelfs onbetrouwbaar zijn.

Zo legt u ditmaal wel een identiteitskaart neer maar bewijst u hiermee nog steeds uw vertrekdatum en -plaats niet. Het getuigt al van een matige inspanning dat u hier nochtans niet in slaagde in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming, maar wel om – zoals u zelf beweert – een huwelijksprocedure in gang te zetten (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6). Wat er ook van zij, dat Kurram Agency op de achterkant staat aangegeven als uw permanent adres zegt nochtans niets over het moment tot wanneer u daar zou zijn verbleven. Immers de kaart werd pas uitgegeven op 8 januari 2018, toen u dus al tweeënhalf jaar in België was. U legt nog steeds geen paspoort neer, zodat uw werkelijke reisroute onbewezen blijft.

Zo blijkt dat u een scheidingsakte neerlegt die ernstige tekenen van fraude vertoont. Immers ze is gedateerd op 21 oktober 2016 door de “Political Agent van Kurram” terwijl de tekst vermeldt dat Kurram Agency deel uitmaakt van KPK Province. Echter Kurram maakte op dat ogenblik deel uit van FATA (Federally Administered Tribal Areas), terwijl KPK (Khyber-Pakhtunkhwa) een andere Agency is (zie informatie toegevoegd aan het dossier). Nu werd in mei 2018 wel een wet aangenomen waarmee in de komende twee jaar FATA in KPK zal integreren, maar deze wijziging vond dus pas ruim anderhalf jaar plaats na de vermeende datering van het stuk dat u neerlegt (zijnde oktober 2016). Het lijkt er dan ook heel sterk op dat dit een vals stuk is dat op onhandige manier werd geantidateerd. Daarnaast is het volkomen ongebruikelijk dat dergelijke stukken (waarvan u verklaart dat het een origineel betreft) in FATA (tribaal gebied) in het Engels zouden worden opgemaakt (p. 3), en al zeker in dergelijk knullig Engels (“I declare... that due to domestic problems and divergency polygamy etc. I have divorced...”). Gevraagd naar wat deze zinsnede precies betekent en waarom de tekst zo werd opgesteld (p. 16), geeft u aan dat u het online heeft aangevraagd en dat de persoon die de tekst schreef niet hoog is opgeleid. Bovendien klopt de tekst inhoudelijk niet, immers u geeft zelf aan dat er geen sprake is van polygamie, maar ook dit bezwaar wuift u weg als zijnde de schuld van de gebrekkige kwaliteiten van de auteur. Gezien het grote belang van dit stuk is uw uitleg die fouten erin vergoelikt volkomen ontoereikend. Aanvullend blijkt uit objectieve informatie toegevoegd aan het dossier dat de tekst vormelijk niet deugt. Zo moet een scheidingsakte melding maken van de trouwdatum, van een reconciliatiepoging en van de datum waarop de scheiding effectief geldig is, maar geen van deze elementen is hierin terug te vinden. Er is ook geen enkele verwijzing naar enige betrokkenheid van uw (voormalige?) echtgenote. Geconfronteerd met enkele van deze vragen geeft u aan dat het niet echt een issue is, de akte zou immers naar Pakistan zijn gestuurd voor legalisatie. Echter een maand na het gehoor heeft het CGVS nog steeds niets hierover vernomen. Hoe dan ook kan het CGVS geen enkel geloof hechten aan de authenticiteit van dit stuk. Integendeel, het getuigt van een manifest bedrog. Dat de bedenkingen van het CGVS tijdens het persoonlijk onderhoud u geenszins konden verontrusten roept ook al vragen op. U heeft er het CGVS met dit document niet van kunnen overtuigen dat u gescheiden bent, en al helemaal niet dat u zou zijn gescheiden omwille van homoseksualiteit.

Zo blijkt ook uw recente herkomst nog steeds erg betwifelbaar. Immers blijkt dat u afkomstig zou zijn van het dorp Kirma, Parachinar, terwijl uw identiteitskaart nu melding maakt van het dorp Khas. Ook tijdens uw eerste verzoek bleek u allerlei locaties aan te geven zonder hierin eenduidig te kunnen zijn. Dit bleek uit de vorige beslissing van het CGVS. Nog vreemder is dat u in uw verklaring volgend verzoek (dd. 3 mei 2018) verklaart dat u volkomen elders geboren bent, namelijk in Karman Mata, district Hangu, provincie KPK (en dus niet FATA) en dat u hier heel uw leven zou hebben gewoond. Tijdens uw gehoor zegt u niettemin wederom dat u komt uit Parachinar (p. 7), FATA wat eigenlijk toch te gek voor woorden is. Kortom uw verklaringen over wat basisinformatie zou moeten zijn blijken volkomen onbetrouwbaar.

Het CGVS komt met bovenstaande vaststellingen tot de conclusie dat u opnieuw weigert uw volle medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Voorgaande vaststellingen van kwade trouw vormen bovendien een negatieve indicatie voor de geloofwaardig van een ernstig relaas.

Secundo geeft u aan dat u homoseksueel bent, maar ook hiervan is het CGVS niet overtuigd. Ondanks het feit dat het CGVS rekening houdt met het gegeven dat het niet gemakkelijk is op objectieve wijze de seksuele geaardheid aan te tonen, mag het CGVS van een asielzoeker die zichzelf identificeert als homoseksueel wel verwachten dat hij overtuigend is voor wat zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid betreft. Het CGVS mag met andere woorden van een persoon die zegt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van zijn homoseksualiteit een omstandig, getailleerd en coherent relaas verwachten. Deze beoordeling gebeurt rekening houdende met de persoonlijke en individuele ervaringen op de volgende gebieden : de persoonlijke identificatie met een seksuele geaardheid, de ervaringen tijdens de kinderjaren, de bewustwording en de expressie van deze geaardheid, het “niet-overeenstemmen” met de voorschriften van zijn cultuur/maatschappij/familie, de liefdesrelaties en de seksuele relaties, de ervaringen binnen de homoseksuele gemeenschap en, eventueel, de invloed van de religie. Bij het persoonlijk onderhoud blijkt echter dat u steeds op vage, ontwijkende en stereotiepe wijze invulling gaf aan de vragen die u hierover werden gesteld.

Zo roept u dit argument opvallend laat in, wat trouwens bezwaarlijk strookt met uw claim dat dit gegeven deel uitmaakt van de kern van wie u bent en wat u vreest in uw land van herkomst. Immers blijkt dat u al drie maal werd gehoord door het CGVS en bovendien beroep indiende bij de RvV. U had in de loop van meerdere jaren in België al veel gelegenheid om dit element aan te brengen, immers u geeft aan dat u zich hier van heel jonge leeftijd van bewust zou zijn. Gevraagd naar waarom u dit naliet, beweert u dat u dit in het verleden niet nodig vond (p. 7). Nochtans blijkt dat u zelfs na uw vermeende scheiding in oktober 2016 door het CGVS werd gehoord (namelijk op 14 februari 2017), dat uw gezin, kinderen en echtgenote tijdens dit persoonlijk onderhoud ter sprake kwamen (pp. 5, 6, 8) en dat u met geen woord over een scheiding rept. Los van bovenstaande bemerkingen over wat u een scheidingsakte noemt, gaf u hier blijk van een opvallend gebrek aan medewerking tijdens het persoonlijk onderhoud. Het CGVS kan niet aanvaarden dat u over uw gezin zou spreken zonder daarbij fundamentele informatie als een scheiding spontaan aan te brengen.

Zo blijkt ook dat uw verklaringen weinig gedetailleerd en doorleefd te noemen zijn. U verklaart dat: u in Pakistan al van jonge leeftijd wist dat u nooit van vrouwen kon houden (p. 8), en enkel van mannen. U was er eenmaal verliefd op een buurjongen, maar er is nooit iets is tussen u voorgevallen. U had er met geen enkele man ooit seksuele contacten. U huwde onder dwang van uw ouders met een vrouw en kreeg vier kinderen. Bij aankomst in België zou u een vriend van uw huidige partner zijn tegengekomen, aan wie u direct kon zeggen dat u gay bent. U ontmoet diens vriend Stephan en ging enkele maanden samenwonen. U maakt nooit ruzie en zou graag huwen. Het weinige dat u aanbrengt kan niet overtuigen. Nooit slaagt u erin om spontaan en uitgebreid in te gaan op de specificiteit van uw vermeend homoseksuele geaardheid. Het CGVS erkent dat mijnheer M. uw relatie bevestigt, dat u mogelijk een woonst deelt en desgevallend een seksuele relatie heeft. Echter op basis van uw verklaringen – en in het licht van het bedrog waar u in de rest van de procedures blijk van gaf – is het CGVS er niet van overtuigd dat u een homoseksuele man bent in die zin dat het uw authentieke geaardheid uitmaakt.

Zo blijkt dat de informatie die u aanreikt en in de vorige paragraaf hernomen werd eerder mager is voor iemand die claimt dat hij bij aankomst in België zelfs geen goeiendag wilde zeggen tegen meisjes (omdat u van jongens houdt, p. 8). Een vrouw al dan niet willen groeten kan bezwaarlijk een kenmerk van iemand zijn geaardheid worden genoemd. Doorgevraagd naar de omstandigheden die uw voorkeur voor jongens duidelijk maakten, geraakt u nooit verder dan algemeenheden als “dat is moeilijk te zeggen als je van iemand houdt” en “ik had speciale gevoelens... ik wilde met hen vrijen”. Dat u veel tijd doorbracht met tieners van hetzelfde geslacht is niet ongewoon voor jonge mensen, zeker in Pakistaanse (tribale) context waar seksen gescheiden gemeenschappen vormen. U geeft zelf aan dat uw cultuur homoseksualiteit veroordeelt, het onderwerp echt bespreken is dus taboe. Het is daarom verbazend dat bij het vertellen over uw adolescentie u meermaals een wens tot huwelijk met een jongen aanhaalt. Dat lijkt een behoorlijke sprong als het eigenlijk over kalverliefdes gaat en deze manier van spreken met telkens expliciete referenties naar het huwelijk geven sterk de indruk op maat van het persoonlijk onderhoud te zijn gemaakt in plaats van een gemoedstoestand destijds te reflecteren. De vragen betroffen immers de ontdekking van liefde en seks en dat u hier nooit echt op ingaat is eveneens een signaal dat u er geen persoonlijke affiniteit en ervaring mee heeft.

Gevraagd naar de mogelijkheid of uw interesse in jongens kon voortkomen uit de culturele afstand tot meisjes geeft u aan dat het overal ter wereld normaal is voor jongens om toegang te krijgen tot seks met dieren of door masturbatie. Het gebrek aan enige fijngevoeligheid in een controversiële materie is ook een indicatie dat ze niet persoonlijk op u betrekking lijkt te hebben.

Dat u eigenlijk ontkent wat blijkt uit objectieve informatie (zie administratief dossier) is opnieuw een indicatie dat u een karikatuur schetst van de situatie. Ook uw vermeende eerste liefde haalt u wel aan als een romantische band, maar niets uit uw beschrijving wijst op iets anders als vriendschap, niet op een ontluikende (homo)seksualiteit (p. 10). Dat u geen relaties had op jonge leeftijd wordt u natuurlijk niet kwalijk genomen, wel dat u geen echt verhaal kan vertellen over de eerste persoon die u deed houden van een man. U kan nooit echt duiden hoe u volkomen alleen tot een begrip en aanvaarding komt van homoseksualiteit, immers u heeft er in Pakistan nooit met iemand over gesproken en u verklaart dat niemand er van op de hoogte was. Niettemin slaagt u er wel in om bij de allereerste ontmoeting met Stefan, de vriend van Stephan, aan te geven dat u gay bent, en dit voor het eerst in uw leven. Hoe u hiertoe kwam kan u niet toelichten en bij gebrek hieraan komt dit relaas eerder ingestudeerd en zelfs opportunistisch over. Seks hebben met mannen is op zich een onvoldoende gegeven om te kunnen spreken van homoseksualiteit (zie opnieuw COI Focus in het dossier).

Voor wat betreft uw aangehaalde relatie blijkt tijdens het persoonlijk onderhoud niet zonder meer een vervullende romantische partnerrelatie. U geeft wel aan dat u zijn vrienden en familie kent, dat u gelukkig samen bent en zou willen huwen. Over uw vermeende intentie tot huwelijk heeft u evenwel geen enkel begin van bewijs neergelegd. Uit uw verklaringen blijkt ook dat uw vriend materieel voor u zorgt en zich voor u engageert. Dit asielverzoek is echter het uwe. Zo wekt het verbazing dat het CGVS drie keer moet vragen of u zich fysiek tot hem aangetrokken voelt voordat u dit met enige overtuiging kan bevestigen (p. 13). U heeft moeite om aan te geven waaruit uw liefde bestaat en wat uw relatie typeert. U geeft aan dat hij een correct persoon is en dat het goed is dat hij uw cultuur en taal niet kent. Het CGVS ontkent niet dat liefde voor ieder een hoogst persoonlijk iets is te beschrijven, maar kan toch niet heen om de vaststelling dat u uw huidige partner weliswaar op sympathieke maar toch erg onpersoonlijke en algemene manier beschrijft. U weet niets te zeggen over zijn opinies en gevraagd naar zijn interesses en hobby's geraakt u niet verder dan tv kijken. Het is moeilijk te geloven dat een 60-jarige persoon niet meer bagage zou hebben waarover iets boeiends te vertellen valt (p. 14). U legt geen foto's voor omdat u aangeeft dat u geen jong koppel bent (p. 15). Gevraagd naar meningsverschillen dringt u erop aan dat dit nooit is voorgevallen. Ofschoon een rimpelloze relatie ongetwijfeld prachtig klinkt is dit eerder kenmerkend voor oppervlakkige contacten en zou het ten sterkste verbazen dat een authentieke, gelijkwaardige partnerrelatie nooit ook maar één meningsverschil zou kennen. De oprechte intentie van uw zijde kan dus niet overtuigen.

Voor wat betreft uw kennis van de gay gemeenschap in België valt uw gebrek aan interesse nog meer op. U heeft met name geen flauw idee dat homoseksuele mensen in België kinderen kunnen hebben (p. 14). Gevraagd naar de hoogdag van homoseksuele emancipatie denkt u dat het karnaval betreft. Expliciet gevraagd naar de Pride Parade (p. 15) "hoorde" u erover maar ging u er nooit naartoe. U verwijst enkele malen naar de mister gay wedstrijd maar daar blijft het bij. Gevraagd naar symbolen van de homoseksuele gemeenschap weet u niets te bedenken. Zelfs de – toch vrij evidente - regenboogvlag weet u niet spontaan te aan te halen. Gevraagd naar uitgaansplaatsen voor gay mensen verklaart u dat dit niet echt iets is wat gehuwde mensen nog doen (p. 18). Vanzelfsprekend is uitgaan niet voor iedereen weggelegd. Toch kan het CGVS moeilijk aannemen dat iemand die pas voor het eerst vrij zijn homoseksualiteit kan beleven niet één ontmoetingsplaats in de omgeving kan benoemen. Overigens weet u evenmin enige organisatie te benoemen die opkomt voor LGBT rechten, wat evenmin getuigt van een ruimere interesse dan uw eigen relatie (p. 17).

Tenslotte wijst het CGVS er op dat het niet is omdat u op opvallend respectloze wijze spreekt over de moeder van uw kinderen ("ik had haar niet meer nodig", pp. 4, 5), dat dit getuigt van liefde voor mannen. U geeft aan dat zij niets te zeggen had in de scheiding en dat u haar en de kinderen niet ondersteunt sinds de (vermeende) scheiding. Nochtans zegt u zelf dat uw kinderen geen dieren zijn (p. 5) en stroken uw verklaringen waaruit moet blijken dat u ze de facto aan hun lot zou hebben overgelaten dus niet met deze stelling.

Na het gehoor maakt u een aantal bemerkingen over aan het CGVS. U bevestigt hierbij in grote lijnen hetgeen u al aangaf en voegt een aantal details toe. U geeft aan dat u het aanvankelijk niet nodig vond uw homoseksualiteit te vermelden omdat u de onverdraagzaamheid van mensen bij Fedasil vreesde. Echter de opvangstructuren staan los van de asielprocedure waar volledige vertrouwelijkheid gegarandeerd wordt en altijd wordt benadrukt. Deze verschoning kan dus niet overtuigen, zeker voor iemand die drie keer de kans had zijn motieven toe te lichten op het CGVS. Voor wat betreft uw toelichting bij uw relatie geeft u aan dat het verslag niet duidelijk is en dat volgens u op liefde geen leeftijd, kleur of uiterlijk staan. Dit neemt niet weg dat het tijdens het persoonlijk onderhoud opvallend was dat u niet zelf in eigen woorden kan aangeven wat het karakter is van uw partner en hoe uw band in elkaar zit, los van de praktische hulp die u elkaar biedt, hoe lovenswaardig ook. Overigens blijft u ook in de brief de nadruk op leggen op een functionele band.

Tenslotte herhaalt u dat u geen interesse heeft in bars, maar ook hier herhaalt het CGVS dat uw volkomen onwetendheid – zijnde een Pakistaanse man die heel zijn leven vruchteloos verlangde naar contact met andere homoseksuele mannen - in dit verband eerder getuigt van een gebrek aan identificatie met dit publiek dan met leeftijd. Het persoonlijk onderhoud gaat tenslotte niet over de noden van uw partner, maar betreft enkel en alleen uw perspectief en geschiedenis.

In conclusie herhaalt het CGVS dat het is in eerste instantie aan de asielzoeker is om het CGVS te overtuigen van zijn seksuele geaardheid en van de waarachtigheid van de vervolgingsdaden die hij inroept. Hij moet precieze details aanbrengen om te kunnen overtuigen dat de ingeroepen feiten zich echt hebben voorgedaan: een coherent relaas, geloofwaardig en niet in strijd met objectieve informatie waarover het CGVS beschikt. Op basis van voorgaande vaststellingen besluit het CGVS dat u niet op overtuigende wijze heeft weten aan te geven dat u een homoseksuele man bent. U slaagt er nooit in om aannemelijk te maken dat u zich effectief persoonlijk identificeert met een homoseksuele geaardheid. Immers u kan noch op significante wijze uitweiden over uw ervaring tijdens de kinderjaren; enige persoonlijke bewustwording en de uitdrukking die gegeven werd/wordt aan deze geaardheid; de niet-conformiteit met bepaalde culturele, sociale en familiale regels, de amoureuze en seksuele relaties; de beleving binnen de homoseksuele gemeenschap en in voorkomend geval de invloed van godsdienst.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2016-2017. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2016-2017 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan (p. 18), dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber Agency te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Operatie Zarb e-Azb heeft er toe geleid dat de provincie als veiliger bestempeld wordt. Gewapende groeperingen zijn weliswaar nog steeds actief in het gebied, maar het Pakistaanse leger behoudt de controle over het grondgebied. Niettegenstaande er in 2016 sprake was van een lichte stijging in het aantal terroristische aanslagen, dient vastgesteld te worden dat het aantal veiligheidsincidenten over het algemeen afgenomen zijn. Sommige bronnen maken weliswaar melding van een lichte stijging in het aantal slachtoffers, doch het aantal burgerslachtoffers in de provincie blijft beperkt.

Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel, of overheidsinstellingen gevisieerd worden. UN OCHA maakt bovendien geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie. Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van artikel 4.3 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een uittreksel uit de Pakistaanse “Penal Code” (stuk 2), twee rapporten (stukken 3 en 4), zijn gehoorverslag (stuk 5) en informatie van “Wikipedia” (stuk 6).

Per drager brengt de commissaris-generaal op 26 oktober 2016 samen met een aanvullende nota het rapport “EASO Country of Origin Information Report. Pakistan. Security Situation” van oktober 2018 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming voerde verzoeker aan dat hij werd bedreigd door de taliban omwille van zijn werk als chauffeur van een ngo. In 's Raads arrest nr. 197 690 van 10 januari 2018 werd verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen. In het kader van onderhavig, tweede verzoek om internationale bescherming volhardt verzoeker in zijn vluchtrelaas zoals hij dat in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming aanvoerde en voegt hij toe dat hij een homoseksuele man is die graag wil huwen met een Belgische man, waardoor hij voor zijn leven vreest ingeval van terugkeer naar Pakistan. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij volhardt in asielmotieven die reeds eerder in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming ongeloofwaardig werden bevonden; (ii) de door hem voorgelegde identiteitskaart (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) zijn voorgehouden vertrekdatum en -plaats niet aantoon, temeer daar hij geen paspoort voorlegt waardoor zijn werkelijke reisroute evenmin is aangetoond; (iii) de door hem voorgelegde scheidingsakte (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) tekenen van fraude vertoont, hetgeen getuigt van een manifest bedrog; (iv) zijn verklaringen over zijn (recente) verblijfplaatsen voorafgaand aan zijn komst naar België nog steeds ongeloofwaardig zijn; (v) hij geenszins op een omstandige, gedetailleerde en coherente wijze kan verhalen over zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid, meer bepaald op het vlak van de persoonlijke identificatie met een seksuele geaardheid, de ervaringen tijdens de kinderjaren, de bewustwording en de expressie van deze geaardheid, het “niet-overeenstemmen” met de voorschriften van de cultuur/maatschappij/familie, de liefdesrelaties en seksuele relaties, de ervaringen binnen de homoseksuele gemeenschap en de invloed van de religie, gelet op zijn vage, ontwijkende en stereotiepe antwoorden op de hem hierover gestelde vragen tijdens zijn persoonlijk onderhoud; en (vi) zijn opmerkingen over het persoonlijk onderhoud niet van aard zijn de voorgaande vaststellingen te wijzigen.

2.3.2.2. Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te trachten te weerleggen.

2.3.2.3. Waar verzoeker in het kader van onderhavig, tweede verzoek om internationale bescherming volhardt in zijn asielmotieven zoals hij deze uiteenzette in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat aan deze vluchtmotieven reeds eerder geen geloof werd gehecht, een beslissing die door de Raad bevestigd werd bij arrest nr. 197 690 van 10 januari 2018, en dat het louter volharden in deze motieven in een volgend verzoek om internationale bescherming op zich de geloofwaardigheid ervan niet kan herstellen. In zijn verzoekschrift voert verzoeker daaromtrent geen enkel inhoudelijk verweer. Het feit dat verzoeker in het verleden reeds de Belgische asielinstanties heeft trachten te misleiden door het aanwenden van een ongeloofwaardig vluchtrelaas, is een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming.

Dit is des te meer het geval nu verzoeker in het kader van onderhavig, tweede verzoek om internationale bescherming een met fraude behept document voorlegt. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal met betrekking tot de door verzoeker voorgelegde scheidingsakte op terechte en pertinente wijze immers als volgt (zie map 'Documenten' in het administratief dossier):

“Zo blijkt dat u een scheidingsakte neerlegt die ernstige tekenen van fraude vertoont. Immers ze is gedateerd op 21 oktober 2016 door de “Political Agent van Kurram” terwijl de tekst vermeldt dat Kurram Agency deel uitmaakt van KPK Province. Echter Kurram maakte op dat ogenblik deel uit van FATA (Federally Administered Tribal Areas), terwijl KPK (Khyber-Pakhtunkhwa) een andere Agency is (zie informatie toegevoegd aan het dossier). Nu werd in mei 2018 wel een wet werd aangenomen waarmee in de komende twee jaar FATA in KPK zal integreren, maar deze wijziging vond dus pas ruim anderhalf jaar plaats na de vermeende datering van het stuk dat u neerlegt (zijnde oktober 2016). Het lijkt er dan ook heel sterk op dat dit een vals stuk is dat op onhandige manier werd geantidateerd.

Daarnaast is het volkomen ongebruikelijk dat dergelijke stukken (waarvan u verklaart dat het een origineel betreft) in FATA (tribaal gebied) in het Engels zouden worden opgemaakt (p. 3), en al zeker in dergelijk knullig Engels (“I declare... that due to domestic problems and divergency polygamy etc. I have divorced...”). Gevraagd naar wat deze zinsnede precies betekent en waarom de tekst zo werd opgesteld (p. 16), geeft u aan dat u het online heeft aangevraagd en dat de persoon die de tekst schreef niet hoog is opgeleid. Bovendien klopt de tekst inhoudelijk niet, immers u geeft zelf aan dat er geen sprake is van polygamie, maar ook dit bezwaar wuift u weg als zijnde de schuld van de gebrekkige kwaliteiten van de auteur. Gezien het grote belang van dit stuk is uw uitleg die fouten erin vergoelikt volkomen ontoereikend. Aanvullend blijkt uit objectieve informatie toegevoegd aan het dossier dat de tekst vormelijk niet deugt. Zo moet een scheidingsakte melding maken van de trouwdatum, van een reconciliatiepoging en van de datum waarop de scheiding effectief geldig is, maar geen van deze elementen is hierin terug te vinden. Er is ook geen enkele verwijzing naar enige betrokkenheid van uw (voormalige?) echtgenote. Geconfronteerd met enkele van deze vragen geeft u aan dat het niet echt een issue is, de akte zou immers naar Pakistan zijn gestuurd voor legalisatie. Echter een maand na het gehoor heeft het CGVS nog steeds niets hierover vernomen. Hoe dan ook kan het CGVS geen enkel geloof hechten aan de authenticiteit van dit stuk. Integendeel, het getuigt van een manifest bedrog. Dat de bedenkingen van het CGVS tijdens het persoonlijk onderhoud u geenszins konden verontrusten roept ook al vragen op. U heeft er het CGVS met dit document niet van kunnen overtuigen dat u gescheiden bent, en al helemaal niet dat u zou zijn gescheiden omwille van homoseksualiteit.”

Met betrekking tot de door verzoeker voorgelegde identiteitskaart (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing eveneens op terechte wijze dat dit document verzoekers vertrekdatum en -plaats niet aantoont:

“Zo legt u ditmaal wel een identiteitskaart neer maar bewijst u hiermee nog steeds uw vertrekdatum en -plaats niet. Het getuigt al van een matige inspanning dat u hier nochtans niet in slaagde in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming, maar wel om – zoals u zelf beweert – een huwelijksprocedure in gang te zetten (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6). Wat er ook van zij, dat Kurram Agency op de achterkant staat aangegeven als uw permanent adres zegt nochtans niets over het moment tot wanneer u daar zou zijn verbleven. Immers de kaart werd pas uitgegeven op 8 januari 2018, toen u dus al tweeënhalf jaar in België was. U legt nog steeds geen paspoort neer, zodat uw werkelijke reisroute onbewezen blijft.”

Aangaande verzoekers (recente) verblijfplaatsen voorafgaand aan zijn komst naar België motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing bovendien terecht als volgt:

“Zo blijkt ook uw recente herkomst nog steeds erg betwifelbaar. Immers blijkt dat u afkomstig zou zijn van het dorp Kirma, Parachinar, terwijl uw identiteitskaart nu melding maakt van het dorp Khas. Ook tijdens uw eerste verzoek bleek u allerlei locaties aan te geven zonder hierin eenduidig te kunnen zijn. Dit bleek uit de vorige beslissing van het CGVS. Nog vreemder is dat u in uw verklaring volgend verzoek (dd. 3 mei 2018) verklaart dat u volkomen elders geboren bent, namelijk in Karman Mata, district Hangu, provincie KPK (en dus niet FATA) en dat u hier heel uw leven zou hebben gewoond. Tijdens uw gehoor zegt u niettemin wederom dat u komt uit Parachinar (p. 7), FATA wat eigenlijk toch te gek voor woorden is. Kortom uw verklaringen over wat basisinformatie zou moeten zijn blijken volkomen onbetrouwbaar. Het CGVS komt met bovenstaande vaststellingen tot de conclusie dat u opnieuw weigert uw volle medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Voorgaande vaststellingen van kwade trouw vormen bovendien een negatieve indicatie voor de geloofwaardig van een ernstig relaas.”

In zijn verzoekschrift voert verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer tegen één van de hiervoor geciteerde motieven. Het geheel van voorgaande motieven, die steun vinden in het administratief dossier, pertinent en correct zijn worden aldus door de Raad overgenomen,

2.3.2.4. Wat betreft vervolgens verzoekers voorgehouden homoseksuele geaardheid, dient er vooreerst op gewezen dat, hoewel iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op zeer intieme gevoelens en de ontdekking ervan een persoonlijk proces is, het aan de asielzoeker toekomt om zijn beweerde homoseksualiteit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige, concrete en doorleefde verklaringen, die op hun beurt (onder meer) gezien moeten worden in het licht van het al dan niet homofobe karakter van de samenleving waaruit de asielzoeker afkomstig is. Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud van 12 juni 2018 blijkt dat de *protection officer* open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen omtrent de ontdekking en de beleving van zijn beweerde homoseksualiteit in de context van de homofobe Pakistaanse samenleving. Niettegenstaande de openvraagstelling van de *protection officer* tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker systematisch vage, ontwijkende en stereotiepe antwoorden gaf op de aan hem gestelde vragen.

Vervolgens dient vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming geen enkele melding maakte van zijn beweerde homoseksuele geaardheid. Mede gelet op het hoger gestelde betreffende de door verzoeker voorgelegde scheidingsakte (zie *supra*), motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dienaangaande terecht als volgt:

“Zo roept u dit argument opvallend laat in, wat trouwens bezwaarlijk strookt met uw claim dat dit gegeven deel uitmaakt van de kern van wie u bent en wat u vreest in uw land van herkomst. Immers blijkt dat u al drie maal werd gehoord door het CGVS en bovendien beroep indiende bij de RvV. U had in de loop van meerdere jaren in België al veel gelegenheid om dit element aan te brengen, immers u geeft aan dat u zich hier van heel jonge leeftijd van bewust zou zijn. Gevraagd naar waarom u dit naliet, beweert u dat u dit in het verleden niet nodig vond (p. 7). Nochtans blijkt dat u zelfs na uw vermeende scheiding in oktober 2016 door het CGVS werd gehoord (namelijk op 14 februari 2017), dat uw gezin, kinderen en echtgenote tijdens dit persoonlijk onderhoud ter sprake kwamen (pp. 5, 6, 8) en dat u met geen woord over een scheiding rept. Los van bovenstaande bemerkingen over wat u een scheidingsakte noemt, gaf u hier blijk van een opvallend gebrek aan medewerking tijdens het persoonlijk onderhoud. Het CGVS kan niet aanvaarden dat u over uw gezin zou spreken zonder daarbij fundamentele informatie als een scheiding spontaan aan te brengen.”

Dienaangaande voert verzoeker in zijn verzoekschrift geen enkel inhoudelijk verweer. Het feit dat verzoeker dermate lang wachtte met het vermelden van zijn beweerde homoseksuele geaardheid als grond voor zijn asielaanvraag niettegenstaande hij al op diverse momenten in al die jaren dat hij België verblijft hiertoe de gelegenheid had, houdt reeds een negatieve indicatie in voor de oprechtheid van zijn verklaringen en is wel degelijk een belangrijk aspect voor de beoordeling van zijn tweede verzoek om internationale bescherming.

Verder wordt in de bestreden beslissing op terechte wijze gemotiveerd dat verzoekers verklaringen over de ontdekking en beleving van zijn beweerde homoseksualiteit geenszins gedetailleerd en doorleefd is:

“Zo blijkt ook dat uw verklaringen weinig gedetailleerd en doorleefd te noemen zijn. U verklaart dat: u in Pakistan al van jonge leeftijd wist dat u nooit van vrouwen kon houden (p. 8), en enkel van mannen. U was er eenmaal verliefd op een buurjongen, maar er is nooit iets is tussen u voorgevallen. U had er met geen enkele man ooit seksuele contacten. U huwde onder dwang van uw ouders met een vrouw en kreeg vier kinderen. Bij aankomst in België zou u een vriend van uw huidige partner zijn tegengekomen, aan wie u direct kon zeggen dat u gay bent. U ontmoet diens vriend Stephan en ging enkele maanden samenwonen. U maakt nooit ruzie en zou graag huwen. Het weinige dat u aanbrengt kan niet overtuigen. Nooit slaagt u erin om spontaan en uitgebreid in te gaan op de specificiteit van uw vermeend homoseksuele geaardheid. (...)

Zo blijkt dat de informatie die u aanreikt en in de vorige paragraaf hernomen werd eerder mager is voor iemand die claimt dat hij bij aankomst in België zelfs geen goeiendag wilde zeggen tegen meisjes (omdat u van jongens houdt, p. 8). Een vrouw al dan niet willen groeten kan bezwaarlijk een kenmerk van iemand zijn geaardheid worden genoemd. Doorgevraagd naar de omstandigheden die uw voorkeur voor jongens duidelijk maakten, geraakt u nooit verder dan algemeenheden als “dat is moeilijk te zeggen als je van iemand houdt” en “ik had speciale gevoelens... ik wilde met hen vrijen”. Dat u veel tijd doorbracht met tieners van hetzelfde geslacht is niet ongewoon voor jonge mensen, zeker in Pakistaanse (tribale) context waar seksen gescheiden gemeenschappen vormen. U geeft zelf aan dat uw cultuur homoseksualiteit veroordeelt, het onderwerp echt bespreken is dus taboe. Het is daarom verbazend dat bij het vertellen over uw adolescentie u meermaals een wens tot huwelijk met een jongen aanhaalt. Dat lijkt een behoorlijke sprong als het eigenlijk over kalverliefdes gaat en deze manier van spreken met telkens expliciete referenties naar het huwelijk geven sterk de indruk op maat van het persoonlijk onderhoud te zijn gemaakt in plaats van een gemoedstoestand destijds te reflecteren. De vragen betroffen immers de ontdekking van liefde en seks en dat u hier nooit echt op ingaat is eveneens een signaal dat u er geen persoonlijke affiniteit en ervaring mee heeft.

Gevraagd naar de mogelijkheid of uw interesse in jongens kon voortkomen uit de culturele afstand tot meisjes geeft u aan dat het overal ter wereld normaal is voor jongens om toegang te krijgen tot seks met dieren of door masturbatie. Het gebrek aan enige fijngevoeligheid in een controversiële materie is ook een indicatie dat ze niet persoonlijk op u betrekking lijkt te hebben. Dat u eigenlijk ontkent wat blijkt uit objectieve informatie (zie administratief dossier) is opnieuw een indicatie dat u een karikatuur schetst van de situatie. Ook uw vermeende eerste liefde haalt u wel aan als een romantische band, maar niets uit uw beschrijving wijst op iets anders als vriendschap, niet op een ontluikende (homo)seksualiteit (p. 10). Dat u geen relaties had op jonge leeftijd wordt u natuurlijk niet kwalijk genomen, wel dat u geen echt verhaal kan vertellen over de eerste persoon die u deed houden van een man. U kan nooit echt duiden hoe u volkomen alleen tot een begrip en aanvaarding komt van homoseksualiteit, immers u heeft er in Pakistan nooit met iemand over gesproken en u verklaart dat niemand er van op de hoogte was.

Niettemin slaagt u er wel in om bij de allereerste ontmoeting met Stefan, de vriend van Stephan, aan te geven dat u gay bent, en dit voor het eerst in uw leven. Hoe u hiertoe kwam kan u niet toelichten en bij gebrek hieraan komt dit relaas eerder ingestudeerd en zelfs opportunistisch over.”

Aangaande de hiervoor geciteerde motieven uit de bestreden beslissing voert verzoeker in zijn verzoekschrift geen enkel inhoudelijk verweer zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad worden overgenomen.

Waar verzoeker verwijst naar het gedeelte in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de commissaris-generaal aanvaardt dat hij een seksuele relatie heeft met zijn partner M., stelt de Raad vast dat de brief van de dhr. M.S. (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) enkel vermeldt dat verzoeker en dhr. M.S. samenwonen, dat zij veel van elkaar houden en dat zij huwelijksplannen hebben. Hieruit kan niet onomstotelijk worden afgeleid dat verzoeker en dhr. M.S. een homoseksuele dan wel een louter seksuele relatie zouden hebben. Dit klemt des te meer daar de brief werd opgesteld door de partner van verzoeker, die *in casu* niet kan worden beschouwd als een objectieve bron. Zo uit de brief eventueel kan worden afgeleid dat de gevoelens van de kant van dhr. M.S. oprecht voorkomen, dient er tevens op gewezen dat hoger reeds werd vastgesteld dat verzoeker de Belgische asielinstanties zowel in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming (ongeloofwaardig vluchtrelaas) als in het kader van onderhavig, tweede verzoek om internationale bescherming (frauduleuze scheidingsakte) heeft trachten te misleiden, zodat het geenszins uitgesloten is dat verzoeker ook derden tracht te misleiden teneinde er een verblijfsrechtelijk voordeel uit te putten. Zo heeft verzoeker geenszins aangetoond dat hij werkelijk van zijn echtgenote zou zijn gescheiden, gelet op de door hem neergelegde frauduleuze scheidingsakte in samenhang met de vaststelling dat hij nooit eerder - wanneer zijn gezinssituatie ter sprake kwam - melding maakte van zijn echtscheiding en/of zijn beweerde homoseksuele relatie (zie *supra*). Niettegenstaande de brief van dhr. M.S. vermeldt dat verzoeker ondertussen zou zijn gescheiden toont verzoeker zijn beweerde echtscheiding aldus geenszins aan, hetgeen de geloofwaardigheid van de verklaringen in de brief hypothekeert. Ten overvloede kan er nog op worden gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig vluchtrelaas te herstellen. Zowel uit de voorgaande vaststellingen als uit wat hierna zal volgen, blijkt dat verzoeker er evenmin in slaagt gedetailleerde en doorleefde verklaringen af te leggen met betrekking tot de beleving van zijn beweerde homoseksualiteit in België, zodat er *in casu* geen sprake is van geloofwaardige verklaringen.

Voorts oordeelt de commissaris-generaal verder in de bestreden beslissing op pertinente wijze dat verzoeker geen gedetailleerde en doorleefde verklaringen aflegt met betrekking tot zijn voorgehouden homoseksuele relatie met dhr. M.S.:

“Voor wat betreft uw aangehaalde relatie blijkt tijdens het persoonlijk onderhoud niet zonder meer een vervullende romantische partnerrelatie. U geeft wel aan dat u zijn vrienden en familie kent, dat u gelukkig samen bent en zou willen huwen. Over uw vermeende intentie tot huwelijk heeft u evenwel geen enkel begin van bewijs neergelegd. Uit uw verklaringen blijkt ook dat uw vriend materieel voor u zorgt en zich voor u engageert. Dit asielverzoek is echter het uwe. Zo wekt het verbazing dat het CGVS drie keer moet vragen of u zich fysiek tot hem aangetrokken voelt voordat u dit met enige overtuiging kan bevestigen (p. 13). U heeft moeite om aan te geven waaruit uw liefde bestaat en wat uw relatie typeert. U geeft aan dat hij een correct persoon is en dat het goed is dat hij uw cultuur en taal niet kent. Het CGVS ontkent niet dat liefde voor ieder een hoogst persoonlijk iets is te beschrijven, maar kan toch niet heen om de vaststelling dat u uw huidige partner weliswaar op sympathieke maar toch erg onpersoonlijke en algemene manier beschrijft. U weet niets te zeggen over zijn opinies en gevraagd naar zijn interesses en hobby's geraakt u niet verder dan tv kijken. Het is moeilijk te geloven dat een 60-jarige persoon niet meer bagage zou hebben waarover iets boeiends te vertellen valt (p. 14). U legt geen foto's voor omdat u aangeeft dat u geen jong koppel bent (p. 15). Gevraagd naar meningsverschillen dringt u erop aan dat dit nooit is voorgevallen. Ofschoon een rimpelloze relatie ongetwijfeld prachtig klinkt is dit eerder kenmerkend voor oppervlakkige contacten en zou het ten sterkste verbazen dat een authentieke, gelijkwaardige partnerrelatie nooit ook maar één meningsverschil zou kennen. De oprechte intentie van uw zijde kan dus niet overtuigen.”

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat zijn verklaringen wel degelijk gedetailleerd en doorleefd zijn. Hierin kan hij evenwel niet worden bijgetreden.

Waar hij in zijn verzoekschrift stelt als volgt: *“Zo is het in Sint-Truiden algemeen geweten dat de bewoners van het Fedasil-opvangcentrum vaak in het stadspark vertoeven omwille van de betere internetverbinding aldaar.”*, dient erop gewezen dat het loutere feit dat verzoekers uiteenzetting over de wijze waarop hij dhr. M.S. zou hebben ontmoet in Sint-Truiden op zich niet wordt betwijfeld, maar dat deze uiteenzetting op zich bezwaarlijk volstaat om het niet-gedetailleerd en niet-doorleefd karakter van zijn overige verklaringen te herstellen. Dat dhr. M.S. en zijn vriend verzoeker zouden hebben aangesproken omdat zij middels het fenomeen van de *“gaydar”* wisten dat verzoeker homoseksueel is, is niet aannemelijk. Hoewel in het bijgebrachte artikel van *“Wikipedia”* (verzoekschrift, stuk 6) melding wordt gemaakt van sociaalpsychologisch onderzoek naar dit fenomeen, wordt er tevens aan toegevoegd dat er nog verdere studie wordt gevoerd. Het loutere feit dat dit artikel één psychologisch onderzoek uit 2005 vermeldt, terwijl uitdrukkelijk wordt aangegeven dat verder onderzoek moet worden gevoerd, volstaat op zich dan ook niet om aan te tonen dat dhr. M.S. en diens vriend verzoeker als homoseksueel zouden hebben aangesproken omdat zij hem als zodanig zouden hebben herkend middels hun *“gaydar”*. In de brief van dhr. M.S. wordt hiervan ook geen enkele melding gemaakt. Dat verzoeker dan tijdens dit eerste gesprek ten aanzien van mensen die hij voordien niet kende en in een openbaar park waar nog verschillende andere personen uit het opvangcentrum regelmatig zouden verblijven, plotsklaps openlijk zou uitkomen voor zijn homoseksuele geaardheid, is niet aannemelijk. Dit temeer daar hij in zijn verzoekschrift aanhaalt dat hij zijn homoseksuele gevoelens zo lang moest onderdrukken door het stigma dat er in zijn thuisland én bij de andere verzoekers om internationale bescherming in het opvangcentrum op kleeft (p. 9) en hij bovendien verder in zijn verzoekschrift (p. 10) zelf aangeeft: *“Dat de verwerende partij geen rekening houdt met verzoekers persoonlijke status als homoseksuele man die zijn gevoelens in Pakistan altijd heeft moeten onderdrukken. Zo is het niet evident voor een dergelijke persoon om ineens open en bloot als homoseksueel door het leven te gaan, foto’s van hemzelf met zijn huidige partner te delen op sociale media of naar de Pride Parade of homobars te gaan. In verzoekers hoofd spookt namelijk nog altijd het idee dat dergelijke gedragingen hem in de problemen kunnen brengen.”* (eigen onderlijning). Dergelijke bijkomende incoherenties en onaannemelijkheden ondermijnen de geloofwaardigheid van zowel verzoekers voorgehouden homoseksuele relatie met dhr. M.S. zowel als zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid *an sich* eens te meer.

Aangaande verzoekers fysieke aantrekking tot dhr. M.S., dient vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud inderdaad eerst niet lijkt te hebben begrepen wat de vraag precies betekent, doch verzoekers uiteenzetting in zijn verzoekschrift dat hij begreep dat het om fysieke aantrekking ging wanneer het woord *“fysiek”* aan de vraag werd toegevoegd, terwijl hij voordien verwees naar zijn affectieve gevoelens, blijkt niet geheel in overeenstemming met wat in de notities van het persoonlijk onderhoud te lezen valt:

“Vindt u hem aantrekkelijk?”

Wat?

Vindt u hem aantrekkelijk?

Ik zie hem heel graag, hij zorgt van mij, van alles, zelfs als ik een dokter of geld nodig heb, alles betaalt hij voor mij, hij zorgt voor mij, hij doet alles voor mij.

Vindt u hem fysiek aantrekkelijk mijnheer?

Heel veel ja.” (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13).

Hieruit blijkt dat verzoeker de tweede vraag of hij zijn partner aantrekkelijk vindt, eerder beantwoordt met te verwijzen naar de verzorgende rol die zijn partner ten aanzien van hem vervult dan naar affectieve gevoelens voor zijn partner.

Verder oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing wel degelijk terecht dat verzoeker slechts weinig informatie kan verschaffen over zijn beweerde partner. Hoewel verzoeker inderdaad enige informatie kan verschaffen over het verleden en de vrienden-, familie- en kennissenkring van dhr. M.S., slaagt verzoeker er geenszins in doorleefde verklaringen af te leggen die aantonen dat hij werkelijk een homoseksuele relatie heeft met dhr. M.S.:

“Vertel me iets over bijzondere gebeurtenissen, anekdotes over gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan tijdens jullie relatie, dat u niet enkel samenwoont maar effectief een relatie heeft?”

*We zijn geen jong koppel die foto’s nemen van alles zoals je eerder vroeg, dat ik in Iran en Turkije was
Dat soort bewijs*

Dus ik neem geen foto’s met hem, een paar maar

Financieel is hij niet erg sterk, we moeten alles berekenen voor huur en andere benodigdheden

U bent meer dan een jaar samen, vertel mij 3 gebeurtenissen die u als koppel meemaakte?

*Stefan en ik en nog een Stefan, met vier gingen chinees eten, buffet voor 25 euro, een hele avond, Luik
Soms gingen we naar Tongeren, Stefan legt uit over de romeinse architectuur als we rondlopen*

*Soms gaan we naar zijn zus en ook naar verjaardag van nichtje
Zijn dat uw hoogtepunten so far?
Meestal zijn we thuis, soms gaan we uit
Zijn jullie weleens samen naar een huwelijk, begrafenis geweest?
Nee*

Vertel mij eens over een conflict, ruzie?

Nooit voorgevallen

Nee? Meningsverschillen of botsingen maken deel uit van elke relatie?

Nee dat is nooit gebeurd (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15)

De informatie die verzoeker wel kan verschaffen over M.S. kan hooguit aantonen dat hij deze persoon kent en dat hij er mogelijks mee samenwoont, doch deze informatie volstaat op zich geenszins om het niet-gedetailleerd en niet-doorleefd karakter van zijn hiervoor geciteerde verklaringen te herstellen. De motiveringsplicht in hoofde van de asielinstanties behelst bovendien geenszins de verplichting om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de beslissing op te nemen. Waar verzoeker nog opmerkt dat een conflict of een ruzie voor iedereen anders is en dat hij zelf kleine onenigheden niet als een conflict of ruzie aanmerkt, dient vastgesteld dat uit het hiervoor geciteerde blijkt dat werd gevraagd naar een conflict, een ruzie, meningsverschillen of botsingen, zodat wel degelijk duidelijk is dat werd gevraagd naar eender welke soort onenigheden. Dat verzoeker algemeen gelukkig zou zijn met dhr. M.S., doet geen afbreuk aan de redelijke verwachting dat verzoeker melding zou maken van enige onenigheid die hij in een meer dan een jaar durende relatie heeft gekend indien hiernaar wordt gevraagd in het kader van zijn persoonlijk onderhoud naar aanleiding van zijn tweede vraag om internationale bescherming.

Voorts motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekers kennis van de homoseksuele gemeenschap in België getuigt van een gebrek aan interesse:

“Voor wat betreft uw kennis van de gay gemeenschap in België valt uw gebrek aan interesse nog meer op. U heeft met name geen flauw idee dat homoseksuele mensen in België kinderen kunnen hebben (p. 14). Gevraagd naar de hoogdag van homoseksuele emancipatie denkt u dat het karnaval betreft. Expliciet gevraagd naar de Pride Parade (p. 15) “hoorde” u erover maar ging u er nooit naartoe. U verwijst enkele malen naar de mister gay wedstrijd maar daar blijft het bij. Gevraagd naar symbolen van de homoseksuele gemeenschap weet u niets te bedenken. Zelfs de – toch vrij evidente - regenboogvlag weet u niet spontaan te aan te halen. Gevraagd naar uitgaansplaatsen voor gay mensen verklaart u dat dit niet echt iets is wat gehuwde mensen nog doen (p. 18). Vanzelfsprekend is uitgaan niet voor iedereen weggelegd. Toch kan het CGVS moeilijk aannemen dat iemand die pas voor het eerst vrij zijn homoseksualiteit kan beleven niet één ontmoetingsplaats in de omgeving kan benoemen. Overigens weet u evenmin enige organisatie te benoemen die opkomt voor LGBT rechten, wat evenmin getuigt van een ruimere interesse dan uw eigen relatie (p. 17).”

Dienaangaande voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat hij en M.S. ervoor kiezen “om eerder op subtiële wijze hun leven samen door te brengen” en dat het zeker niet alle homoseksuelen is gegeven “om open en bloot hun geaardheid ten toon te spreiden en van het nachtleven te proeven”. Uit de hiervoor geciteerde motieven blijkt evenwel geenszins dat verzoeker wordt verweten dat hij niet openlijk zijn homoseksualiteit zou beleven in België of dat hij onvoldoende van het nachtleven zou proeven. Aangezien verzoeker zelf benadrukt in zijn verzoekschrift dat hij zijn homoseksuele gevoelens steeds heeft moeten onderdrukken en dat het bijgevolg niet evident is om zijn homoseksualiteit te beleven, kan eens te meer worden verwacht dat verzoeker interesse heeft voor het reilen en zeilen van de homoseksuele gemeenschap in België; een actieve participatie binnen deze gemeenschap is hiertoe geenszins vereist. Uit de hiervoor geciteerde motieven blijkt er evenwel allerminst sprake te zijn van een dergelijke interesse.

Waar verzoeker aanvoert dat M.S. geen 60 jaar oud is, maar 53 jaar oud, dient vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat zijn partner is geboren op 11 augustus 1964 (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12), hetgeen maakt dat dhr. M.S. ten tijde van het persoonlijk onderhoud op 12 juni 2018 inderdaad 53 jaar oud zou zijn geweest. Even verderop in de notities van het persoonlijk onderhoud valt evenwel het volgende te lezen:

“Kan u zijn persoonlijkheid beschrijven, sterke kanten, mindere kanten?”

Het is een gevoel, we zien graag het gevoel van iemand, het is niet de fysiek, iemand anders ziet iemand van 60 jaar, bulky, maar als je naar mij kijkt, ik ben slank, maar het is een gevoel.” (eigen onderlijning) (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). Hoewel verzoeker in zijn verzoekschrift aan de commissaris-generaal verwijt niet eens de moeite te doen om de feiten correct weer te geven en dat dit volgens hem getuigt van een weinig zorgvuldig onderzoek, blijkt uit het voorgaande dat verzoeker zélf uiteenlopende verklaringen aflegde over de leeftijd van zijn voorgelopen partner, hetgeen

uiteraard het doorleefd karakter en dus tevens de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen eens te meer ondermijnt.

Waar verzoeker verder in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij vrijwillig seksuele contacten had met een man, kan het volgende worden opgemerkt.

Vooreerst is niet aangetoond dat verzoeker, los van zijn beweerde homoseksualiteit, seksuele betrekkingen had met mannen, noch in Pakistan, noch in België. Dit blijkt immers niet uit de brief van M.S. (zie ook *supra*). In zoverre verzoeker toch seksuele betrekkingen zou hebben gehad met zijn beweerde partner M.S. en/of zelfs met andere mannen in België, is niet aangetoond dat de Pakistaanse autoriteiten hiervan op de hoogte zijn. Dit klemt des te meer daar zijn echtscheiding geenszins werd aangetoond (zie *supra*). Daar verzoekers beweerde homoseksualiteit niet geloofwaardig is (zie *supra*) en hij in het verleden in Pakistan geen seksuele betrekkingen had met mannen (zie notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9), maakt hij geenszins aannemelijk dat *“hij in Pakistan eveneens zulke betrekkingen zal hebben of zal willen hebben”*. Het louter opwerpen van deze hypothetische bewering volstaat geenszins om *in concreto* een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt dat hij zou behoren tot de categorie van de *“men who have sex with men”* of MSM (verzoekschrift, stuk 4, p. 9), dient erop gewezen dat hij nooit eerder melding maakte van dit gegeven en dat, integendeel, zijn verklaringen betreffende zijn relatie met M.S. en zijn seksuele geaardheid wel degelijk betrekking hebben op homoseksualiteit eerder dan op het gegeven van MSM in Pakistan. Verzoeker komt aangaande de MSM niet verder dan te verwijzen naar louter algemene informatie (verzoekschrift, stukken 3 en 4) die geen betrekking heeft op zijn persoon; het louter verwijzen naar dergelijke algemene informatie volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken. Dienaangaande kan worden benadrukt dat niet is aangetoond dat de Pakistaanse autoriteiten en/of bevolking op de hoogte zouden zijn van verzoekers voorgehouden homoseksualiteit en/of zijn seksuele betrekkingen met mannen in België, in zoverre hieraan enig geloof zou kunnen worden gehecht, *quod non*. Integendeel immers, redelijkerwijze kan ervan worden uitgegaan dat verzoeker nog steeds gehuwd is met zijn echtgenote en moeder van zijn kinderen, gelet op de hoger gedane vaststellingen met betrekking tot de door hem voorgelegde scheidingsakte en het niet vermelden van zijn beweerde echtscheiding wanneer zijn familiale omstandigheden eerder in zijn asielpcedure ter sprake kwamen (zie *supra*).

Aangezien noch verzoekers voorgehouden homoseksualiteit geloofwaardig werd bevonden, noch aannemelijk is dat hij zou behoren tot de categorie van de MSM in Pakistan, is de verwijzing in onderhavig verzoekschrift naar de strafbaarstelling van seksuele handelingen tussen mannen in het Pakistaanse strafwetboek (verzoekschrift, stuk 2) *in casu* niet dienstig.

2.3.2.5. Met betrekking tot de opmerkingen van verzoeker aangaande de notities van het persoonlijk onderhoud (administratief dossier, stuk 5) motiveert de commissaris-generaal, mede gelet op het voorgaande, in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Na het gehoor maakt u een aantal bemerkingen over aan het CGVS. U bevestigt hierbij in grote lijnen hetgeen u al aangaf en voegt een aantal details toe. U geeft aan dat u het aanvankelijk niet nodig vond uw homoseksualiteit te vermelden omdat u de onverdraagzaamheid van mensen bij Fedasil vreesde. Echter de opvangstructuren staan los van de asielpcedure waar volledige vertrouwelijkheid gegarandeerd wordt en altijd wordt benadrukt. Deze verschoning kan dus niet overtuigen, zeker voor iemand die drie keer de kans had zijn motieven toe te lichten op het CGVS. Voor wat betreft uw toelichting bij uw relatie geeft u aan dat het verslag niet duidelijk is en dat volgens u op liefde geen leeftijd, kleur of uiterlijk staan. Dit neemt niet weg dat het tijdens het persoonlijk onderhoud opvallend was dat u niet zelf in eigen woorden kan aangeven wat het karakter is van uw partner en hoe uw band in elkaar zit, los van de praktische hulp die u elkaar biedt, hoe lovenswaardig ook. Overigens blijft u ook in de brief de nadruk op leggen op een functionele band. Tenslotte herhaalt u dat u geen interesse heeft in bars, maar ook hier herhaalt het CGVS dat uw volkomen onwetendheid – zijnde een Pakistaanse man die heel zijn leven vruchteloos verlangde naar contact met andere homoseksuele mannen - in dit verband eerder getuigt van een gebrek aan identificatie met dit publiek dan met leeftijd. Het persoonlijk onderhoud gaat tenslotte niet over de noden van uw partner, maar betreft enkel en alleen uw perspectief en geschiedenis.”

2.3.2.6. Wat betreft de door verzoeker voorgelegde enveloppe (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), dient vastgesteld dat hieruit enkel blijkt dat verzoeker post heeft verstuurd naar Pakistan. Voor het overige kan dit stuk op het voorgaande geenszins een ander licht werpen.

De notities van het persoonlijk onderhoud (verzoekschrift, stuk 5) werden zowel in de bestreden beslissing als in onderhavig arrest meegenomen in de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

2.3.2.7. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2016-2017. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2016-2017 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan (p. 18), dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber Agency te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Operatie Zarb e-Azb heeft er toe geleid dat de provincie als veiliger bestempeld wordt. Gewapende groeperingen zijn weliswaar nog steeds actief in het gebied, maar het Pakistaanse leger behoudt de controle over het grondgebied. Niettegenstaande er in 2016 sprake was van een lichte stijging in het aantal terroristische aanslagen, dient vastgesteld te worden dat het aantal veiligheidsincidenten over het algemeen afgenomen zijn.

Sommige bronnen maken weliswaar melding van een lichte stijging in het aantal slachtoffers , doch het aantal burgerslachtoffers in de provincie blijft beperkt. Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel, of overheidsinstellingen gevisieerd worden. UN OCHA maakt bovendien geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.”

Uit de informatie toegevoegd aan de aanvullende nota van de commissaris-generaal (rechtsplegingsdossier, stuk 9) blijkt dat de hiervoor geciteerde veiligheidsanalyse voor de provincie Khyber-Pakhtunkwa heden nog steeds correct en actueel is. In zijn verzoekschrift voert verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer tegen de hiervoor geciteerde motieven. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie' en rechtsplegingsdossier, stuk 9), zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER